

[Oluf Pedersen.]

Godsejer Thomas Junker, har talt, og hvor han har gjort gældende, at hvis man indskrænkede Kornindførselen her til Landet, vilde det betyde, at 20 000—30 000 Mand mere vilde komme i Arbejde, men alle, der har beskæftiget sig med økonomiske Spørgsmaal, ved, at Import og Eksport er to Sider af samme Sag, og at en Indskrænkning af Importen automatisk medfører en Indskrænkning af Eksporten. Derfor skal jeg om den Udtalelse, der blev fremsat af Hr. Thomas Junker, og som har vakt stor Begejstring i Socialdemokratiet, sige, at det eneste, der overrasker mig i denne Forbindelse, er, at Manden er cand. polit. Det kunde tyde paa, at Bestemmelserne med Hensyn til statsvidenskabelig Eksamen ikke er, som de burde være.

Men naar Regeringen nu fremsætter et Lovforslag, som i nogen Grad imødekommer det Krav, der er rejst af Thomas Junker og her i Rigsdagen særlig af Det frie Folkeparti, bliver Spørgsmaalet, om det Forslag, der her foreligger, er det første Led i det Forlig, der skal sluttes mellem Regeringen og L. S. I saa Fald melder der sig det Problem, om det næste, vi kan vente, da er, at man her i Rigsdagen skal til at gennemføre den Valutaattestafgift, der er krævet af Det frie Folkeparti som det største og kraftigste Led i den Prisforfalskningspolitik, som man fra den Side ønsker.

Den højtærede Landbrugsminister omtalte Forhøjelsen af Majstolden og begrundede denne Forhøjelse med, at Majsen særlig blev brugt til Hønsene, og at Ægproduktionen var kornslugende. Ministeren tænker her aabenbart paa de 7 Mill. Tdr. Korn, som Hønsene bruger, og de 50 Mill. Kr., som dette Korn koster. Af Ægproduktionen afsættes ca. en Femtedel herhjemme. Det vil sige, at den Del af Ægproduktionen, som gaar til Eksport, har et Kornforbrug, som beløber sig til ca. 40 Mill. Kr. om Aaret. Men det er jo ingen Hemmelighed, at Æggene bringer os 90 Mill. Kr. hjem, og det vil atter sige, at Ægproduktionen valutamæssigt giver os et Overskud paa 50 Mill. Kr. til Indkøb af nødvendige Raastoffer. For hver Krone, hvormed man nedbringer Ægproduktionen, vil man kun spare 50 Øre paa Kornet, og derfor forekommer det mig, at en Politik, der forringer Vilkaarene for Ægproduktionen, er lige det modsatte af Beskæftigelsespolitik.

Jeg mener, at et Forslag som dette tværtimod vil mindske Beskæftigelsen; det vil mindske Virksomheden i Husmands-

brugene. Man vil gøre gældende — og gjorde ogsaa gældende, da man vedtog Kornordningen sidste Aar. —, at til Gengæld vil det store Landbrug faa mere Beskæftigelse. Jeg vil i den Anledning gerne stille den højtærede Landbrugsminister det Spørgsmaal: Hvor mange flere Mennesker har Godsejerne taget i Arbejde, efter at Korn-tolden er blevet gennemført, og hvor meget har Godsejerne forhøjet Landarbejdernes Løn? Er Forholdet ikke det stik modsatte, nemlig at Landarbejdernes Lønninger reelt er blevet nedsat efter Korntoldens Gennemførelse? Hvis jeg har Ret i mit Syn paa, hvad der er foregaaet, siden vi vedtog Korntolden, saa forekommer det mig ganske urimeligt, naar den højtærede Landbrugsminister her kommer og stiller Forslag, ikke blot om at forlænge Korntolden, men oven i Købet om at forhøje den.

Men der er en anden Ting, der ogsaa kan være Grund til at sige et Par Ord om, og det er den tekniske Udformning af Korntoldforslaget, nemlig dette Princip, at man lægger den højeste Afgift paa den Kornsort, som i Indkøb i Udlandet er billigst. Derigennem bevirkes i Virkeligheden, at der her til Landet sker en forholdsvis stor Indførsel af de Varer, som er relativt dyre, og en forholdsvis ringere Indførsel af de Kornvarer, som paa det givne Tidspunkt er relativt billige. Der sker saaledes gennem denne tekniske Udformning ganske afgjort et Valutaspild, som selvfølgelig ogsaa virker stik modsat det, man fra Regeringens Side hævder skal være Mening med Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Rasmussen (Gyrling) var inde paa, at de Betragtninger, som jeg havde gjort gældende, da vi i Sommer havde Korntoldforslaget til Behandling, og som det ærede Medlem dengang havde følt sig dybt rystet over, ikke havde vist sig rigtige, idet der ikke var fremkommet de Virkninger, som jeg dengang havde udmalet. Hvis man ser paa Kornpriserne paa Verdensmarkedet i Øjeblikket, vil man se, at Prisen paa Rugbrød, siden vi har faaet Korntolden, er steget fra de 65 Øre, den var i 1931, da Rugprisen var den samme som nu, til 78 Øre, medens Prisen paa Franskrød er steget fra 64 til 76 Øre. I Virkeligheden har vi haft en Stigning i Brødprisen paa 20 pCt.; man maa nemlig huske paa, at vi stod foran en Prisnedsættelse paa Brød under Hensyn til de Kornpriser, der da fandtes — selv om den direkte Forhøjelse kun udgør 10 pCt., nemlig fra 71 til 78 Øre for Rugbrød ifølge den officielle Statistik.